

OVERDENKING

Hoopvol getuigen!

“Vraagt iemand u waarop de hoop die in u leeft gebaseerd is, wees dan steeds bereid om u te verantwoorden.”

Lezen: 1 Petrus 3: 8 - 17

In de Griekse Mythologie wordt verteld over de doos van Pandora. Het verhaal over Pandora is een Griekse mythe over de eerste vrouw op aarde. Pandora was een mooi, maar levenloos beeld, gemaakt door Hephaestus. Hij moest dit beeld in opdracht van Zeus maken: een beeld dat de mensen bedriegen zou. Het beeld was levenloos, maar sprak verstandig en kon zich bewegen. De goden gaven aan het beeld een gesloten doos mee en zonden het beeld en de doos naar de aarde om mensen... ongelukkig te maken.

Pandora ging naar Epimetheus. Alhoewel Epimetheus gewaarschuwd was geen geschenken van goden aan te nemen, ontving hij de bekoorlijke Pandora met vreugde.

Hij verzocht haar het deksel van de doos eens op te lichten. Ziekte, honger, zorg, misgewas, het hele leger van kwalen die van toen af de mensen bezochten, vlogen uit Pandora's doos de wereld in. Pandora liet bij het zien van al die ellende snel het deksel dichtvallen. Nog één gave van de goden bleef erin. Deze bad, zoals eerst de rampen deden, om vrijgelaten te worden. Voor de tweede keer opende Pandora de doos. Dit leverde iets beters op. De goden hadden namelijk in een opwelling van medelijden een fris, gezond wezen onder al die kwade geesten verborgen: de hoop, die de wonden moest genezen die door haar medegevangenen aan de mensen werden toegebracht. Zij ontsnapte nu ook en fladderde rond op sneeuw witte vleugels, om mensen te troosten en wonden te helen.

Met het verhaal van de Griekse mythologie zijn we snel klaar.

Soms wordt er bij bovenstaand verhaal de volgende kanttekening gemaakt: hoop is ook een kwelling, want je kan immers hopen tegen beter weten in.

In ons christelijk geloof heeft de hoop een geheel andere waarde en inhoud. Iemand heeft eens geschreven dat 'hoop' te vergelijken is met een. De kracht daarvan blijkt daar waar de omstandigheden er druk op uitoefenen. Hopen is in de Bijbel afzien van je zelf en je geheel op de Here God richten. In de woorden van de apostel Petrus:

“...Wees daarom niet bang voor de mensen en laat u door niets in verwarring brengen; ¹⁵erken Christus als Heer en eer hem met heel uw hart.”

Vervolgens klinkt het:

“...wees dan steeds bereid om u te verantwoorden.”

Daarmee doelt Petrus op een grondhouding van de volgelingen van de Here Jezus Christus. Even kan de gedachte opkomen dat dat misschien wel heel vermoeiend is, om je steeds te moeten verantwoorden. Of misschien is er bij ons een andere gedachte, heeft dat wel zin om je altijd te verantwoorden?

Het is niet uitgesloten dat de oproep tot verantwoording hier in het licht moet worden gezien van de verloochening door Petrus in de nacht waarin de Here Jezus gevangen werd genomen.

Toen dacht Petrus tegenover de slavin van de hogepriester dat hij zich niet ter verantwoording hoefde te laten roepen over zijn verbondenheid met de Here Jezus. En voor hij er goed en wel erg in had gleden hij steeds sneller en dieper de glijbaan van de leugen af.

In onze tekst worden we opgeroepen in alle omstandigheden de bereidheid te hebben om ons te verantwoorden over onze hoop. Gelukkig, zo kun je denken staat er: *‘Vraagt iemand u...’*.

Dat gebeurt niet zo vaak meer. Steeds minder mensen zijn daarin geïnteresseerd. Maar hier is niet bedoeld dat we slechts bereid zijn om ons te verantwoorden in ons geloof wanneer we er echt niet meer onderuit kunnen. De oproep is om in heel ons leven een sprekende getuige van de Here Jezus Christus te zijn. Een sprekende getuige zijn, kan op verschillende manieren. Soms juist door te zwijgen en aandachtig naar iemand te luisteren. Soms door de dingen die we doen, of juist nalaten. Maar er zijn ook omstandigheden waar onze woorden ertoe doen.

Zeker in tijden van wanhoop en hopeloosheid is er grote behoefte aan een boodschap van hoop.

‘Hoop doet leven’ zo luidt een gezegde. In de Bijbel wordt het anders gezegd. Daar wordt gesproken over een ‘levende hoop’, of zoals hier in 1 Petrus 3: ‘de hoop die in u leeft’. Bijbels hoop en leven hebben alles met elkaar te maken, omdat de hoop zich richt op de Here Jezus Christus, de Levende Heer. Hij is onze Hoop. Symbool voor de hoop is vaak een anker. Zelfs hele grote zeeschepen hebben vaak een relatief klein anker. Maar zonder anker gaan ze niet onderweg. Zo is voor de gelovige een anker onmisbaar op onze reis over de levenszee. Zeker in tijden van storm en nood blijkt dan hoe ons anker van de hoop, uitgegooid op de goede ankergrond, ons houvast kan bieden.

O ja, op de woorden van de tekst *“Vraagt iemand u waarop de hoop die in u leeft gebaseerd is, wees dan steeds bereid om u te verantwoorden.”* volgt nog een belangrijke aanwijzing voor de uitvoering daarvan:

“¹⁶Doe dat dan vooral zachtmoedig en met respect”.

Ds. M. A. Bos